

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, bytem X, zastoupený Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Muchova 13/232, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, č.j. MV-118934-45/ODK-2012,

t a k t o :

- I. Řízení se **zastavuje**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 400 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky se sídlem Muchova 13/232, Praha.
- III. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Brně **vrací** část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, č.j. MV-118934-45/ODK-2012, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 7. 10. 2014, č.j. KUZL/59659/2014, sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne 12. 9. 2012 o poskytnutí informací podle § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a to v bodech, v nichž se žalobce domáhal poskytnutí informace o výši mimořádných odměn, které dostali vedoucí odborů Krajského úřadu Zlínského kraje a ředitel Krajského úřadu Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. Žalobce se dále domáhal, aby soud podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. povinnému subjektu nařídil požadovanou informaci poskytnout.

Žalobce poukazoval především na to, že se požadované informace marně domáhá již od září 2012; povinný subjekt vydal celkem 15 rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informaci, přičemž tato rozhodnutí byla žalovaným ve všech případech

zrušena jako nezákonná. Výsledkem je tedy existence celkem 15 rozhodnutí žalovaného; žalobce se tak pohybuje v „kolotoči“ nezákonných rozhodnutí povinného subjektu, která jsou sice žalovaným rušena, nicméně jeho právo na poskytnutí informace není tímto způsobem jakkoli vymahatelné, neboť žalovaný nemá na základě zákona č. 106/1999 Sb. pravomoc, aby jako nadřízený orgán nařídil povinnému subjektu informaci poskytnout. Žalobce se proto žalobou domáhal ochrany svého veřejného subjektivního práva na poskytnutí informace přímo u správního soudu.

Dne 23. 7. 2015 vzal žalobce žalobu zpět, a to proto, že povinný subjekt požadovanou informaci dne 22. 7. 2015 žalobci poskytl. Žalobce tak je postupem povinného subjektu plně uspokojen a navrhuje, aby soud řízení o žalobě zastavil, a dále aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla podána zcela důvodně.

V souladu s dispoziční zásadou může žalobce disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/). Podle § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li návrhovatel svůj návrh zpět.

Vzhledem k tomu, že projev vůle žalobce byl jednoznačný a nevzbuzoval jakékoli pochybnosti o jeho obsahu, rozhodl soud v souladu s § 47 písm. a) s.ř.s. tak, že řízení se zastavuje.

Způsob stanovení náhrady nákladů řízení při zastavení řízení upravuje ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však návrhovatel (žalobce) podaný návrh (žalobu) zpět pro pozdější chování odpůrce (žalovaného) nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovatele, má návrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Podle věty první uvedeného ustanovení tedy platí zásada, že při zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, ovšem ve větě druhé citovaného ustanovení je vymezena výjimka z tohoto pravidla, a to s ohledem na zastavení řízení z důvodu chování žalovaného, resp. uspokojení žalobce.

V projednávané věci je nesporné, že žalobce vzal žalobu zpět v souvislosti s chováním povinného subjektu, který mu poskytl požadovanou informaci, a to v době, kdy marně uplynula lhůta pro poskytnutí požadované informace stanovená v § 14 odst. 5 písm. d/ zákona č. 106/1999 Sb., k čemuž došlo až po podání žaloby.

Požadovanou informaci byl přitom povinný subjekt v 15 denní lhůtě od přijetí žádosti ze dne 12. 9. 2012 povinen podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout, neboť žalobce se domáhal informace o mimořádných odměnách

zaměstnanců povinného subjektu (vedoucích odborů a ředitele), který bezpochyby je subjektem hospodařícím s veřejnými prostředky, tedy domáhal se informace o základních osobních údajích o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky (§ 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.).

Na nyní posuzovanou věc totiž plně dopadají závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62. Podle rozšířeného senátu se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků zásadně poskytují, a to podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zde navázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č.j. 5 As 64/2008-155, č. 2109/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že znění a systematika zákona č. 106/1999 Sb. nedává možnost, aby byl v každém jednotlivém případě poměřován zájem na poskytnutí informace s právem na ochranu soukromí; úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjmech veřejných prostředků.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v souvislosti s tím, kdo je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., zdůraznil, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou (kromě dalších) státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle rozšířeného senátu je třeba bez dalšího poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, těch, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných, zaměstnanců, podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, či zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, případně zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu či jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob. Do této skupiny osob podle zdejšího soudu nepochybně spadají osoby ve funkcích vedoucích odborů a ředitele povinného subjektu.

Soud k věci dále uvádí, že právo na poskytnutí informace je ústavním právem garantovaným čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Proto za situace, kdy se nemůže realizace své práva na informace žadatel efektivně domoci v rámci veřejné správy, musí být takovému žadateli poskytnut přístup k efektivní soudní ochraně, což

vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že tvrdí-li žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s.ř.s. proti rozhodnutí odvolacího (nadřízeného) orgánu ve věci žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. konkrétní důvody nasvědčující tomu, že odvolací orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. jako nepřipustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejsou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Podle Nejvyššího správního soudu je signálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., zpravidla opakované zrušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace rozhodnutím odvolacího orgánu a vrácení věci povinnému subjektu. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb. bude takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb. bude též podle Nejvyššího správního soudu opakované rušení rozhodnutí povinného subjektu z důvodů sice skutkově či právně odlišných od těch, které byly důvodem vydání předchozího zrušujícího rozhodnutí, avšak takových, které již v předchozím „kole“ řízení před odvolacím orgánem byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů, které odvolací orgán měl k dispozici či vzhledem k povaze věci a při vynaložení patřičné odborné péče k dispozici mohl a měl mít.

Soud k tomu podotýká, že závěr o takovém výkladu procesních právních norem, který vede k umožnění soudní ochrany práva na poskytnutí informace a ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, byl dále nejnověji rozvinut též v nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015 ve věci sp. zn. I. ÚS 3930/14. Ústavní soud tu zdůraznil, že procesní předpisy určené k ochraně práv žadatele o informace je nutno vykládat takovým způsobem, aby byly účinné v praxi. Nelze je vykládat způsobem, který ochranu odepírá, aniž by pro to existovaly pádné důvody.

V nyní posuzovaném případě došlo k situaci, kdy bylo opakovaně (do podání žaloby celkem patnáctkrát) zrušeno rozhodnutí povinného subjektu, které řešilo totožné skutkové a právní otázky, které byly v podstatných ohledech již vyřešeny

prvním zrušujícím rozhodnutím žalovaného, a to rozhodnutím ze dne 5.11.2012, č.j. MV-118934-2/ODK-2012, který poukázal na nesprávné provedení testu proporcionality povinným subjektem, odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, a na povinnost respektovat právní názor Nejvyššího správního soudu jako nejvyšší soudní instance. V pořadí druhém rozhodnutí ze dne 7.1.2013, č.j. MV-118934-5/ODK-2012, pak žalovaný opět rozvinul argumentaci obsaženou již v prvním zrušovacím rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že čím více rozhodovacích pravomocí nebo větší dispozici s veřejným majetkem je spojeno s danou pracovní pozicí, tím více převládá zájem na poskytnutí informace nad právem na ochranu osobních údajů a dále povinný subjekt upozornil, že úmyslné přehlížení judikatury Nejvyššího správního soudu a její snižování považuje za flagrantní porušení základních zásad činnosti správních orgánů. V pořadí sedmém rozhodnutí ze dne 23.9.2013, č.j. MV-118934-21/ODK-2012, žalovaný zdůraznil, že u vedoucích zaměstnanců ve veřejném sektoru je provedení testu proporcionality zcela nepřípustným a informace je nutno poskytnout. Ve všech rozhodnutích dal žalovaný zapravdu argumentaci žalobce, obsažené v jednotlivých odvoláních.

Tato situace v podobě polemiky povinného subjektu s odůvodněním rozhodnutím žalovaného jako nadřízeného správního orgánu ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), se však opakovala, jak bylo výše zdůrazněno, celkem patnáctkrát, přičemž povinný subjekt rozhodnutí žalovaného nerespektoval. Přitom platí, že pokud odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán (§ 90 zákona č. 500/2004 Sb.).

Výše popsanou situaci nelze posoudit jinak než jako postup v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., a proto bylo namístě veřejnému subjektivnímu právu žalobce poskytnout ochranu přímo orgánem moci soudní, když orgány moci veřejné právo žalobce nejenže porušily, ale dále jej zatěžovaly tím, že žalobce musel, ač mu žalovaný dával opakovaně zapravdu, domáhat se svého práva v rámci moci výkonné znovu, ovšem bezúspěšně. Povinný subjekt nadto zcela mimořádným způsobem vybočil z mantinelů základních zásad činnosti veřejné správy, což považuje zdejší soud za postup v právním státě zcela nepřípustný. K nepřípustnosti takového postupu povinného subjektu se shodně vyslovil i Okresní soud ve Zlíně ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 19C 36/2015 ze dne 21. 4. 2015, když přiznal žalobci nárok na náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba podaná dne 24. 11. 2014 byla jednak přípustná a dále že se žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, č.j. MV-118934-45/ODK-2012, domáhal důvodně; to ostatně nezpochybnil ani žalovaný.

Soud tedy podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s. přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, jež mu v souvislosti s podáním žaloby vznikly. Žalovaný v této souvislosti požadoval, aby byla povinnost k náhradě nákladů uložena přímo povinnému subjektu. Byť soud důvodům žalovaného rozumí, takový postup příslušná ustanovení s.ř.s. neumožňují. Soud k tomu dále poznamenává, že v daném případě došlo k vnitřnímu selhání orgánů veřejné správy, a to opakovaným nerespektováním právního názoru žalovaného jako nadřízeného správního orgánu. Za toto vnitřní selhání však navenek nese odpovědnost výkonná moc, „reprezentovaná“ v soudním řízení správním právě žalovaným. K řešení vzniklé situace „dovnitř“ veřejné správy soudu nepřísluší se vyjadřovat.

Soud proto přiznal žalobci náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě té části zaplaceného soudního poplatku, která se nevrací, tj. 1 000 Kč, a dále v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátkou. Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady za právní zastoupení v nákladech za šest úkonů právní služby - převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, písemné podání v reakci na výzvu soudu, replika k vyjádření žalovaného, písemné podání ve věci samé ze dne 11. 7. 2015 a ze dne 23. 7. 2015 (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se šesti režijními paušály (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), celkem tedy 21 400 Kč. Pokud jde o náhradu nákladů uplatňovaných zástupkyní žalobce v souvislosti s úkony spočívajícími v poradě s klientem (jež se měly konat celkem 4 krát), tak jejich uskutečnění ani délka trvání nebyly soudu jakkoli doloženy. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Výrok o vrácení části zaplaceného soudního poplatku se opírá o § 10 odst. 3 větu první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Část celkem zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč (sníženého o 1 000 Kč), tj. ve výši 2 000 Kč bude vrácena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu